

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **MASTER IT Technologies, a. s.**, se sídlem Výstavní 1928/9, Ostrava, zastoupená Mgr. Markem Šimkou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2026, čj. 29 Af 42/2025-107,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2026, čj. 29 Af 42/2025-107, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou naplnění předpokladů pro nařízení předběžného opatření v řízení před krajským soudem podle § 38 soudního řádu správního a § 272b zákona o č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Sporné především je, zda žalobkyně osvědčila hrozící vážnou újmu v souvislosti s plněním smlouvy na veřejnou zakázku, pokud nebyla účastníkem zadávacího řízení, které vyústilo v její uzavření. Nejvyšší správní soud též předběžně posoudil klíčovou otázku nastolenou v žalobě, konkrétně zda podání námitek osobou neoprávněnou spouští běh blokační lhůty podle § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek.

I. A. Původní zadávací řízení na veřejnou zakázku

[2] Žalobkyně se účastnila zadávacího řízení na veřejnou zakázku „Podpora veřejné dopravy“, které bylo zahájeno v roce 2014. Ačkoli uspěla, zadavatel (statutární město Ostrava) zadávací řízení zrušil. Tento postup zadavatele byl předmětem řízení před žalovaným a následně (k podanému rozkladu) i předsedou žalovaného, kteří jej však

neshledali nezákonným. K žalobě podané žalobkyní nicméně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 2. 2019, čj. 29 Af 81/2016-103, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že zadavatel neprokázal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro zrušení zadávacího řízení. Kasační stížnost následně zamítl Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 16. 10. 2020, čj. 5 As 74/2019-39). Stejně tak krajský soud zrušil i nové rozhodnutí předsedy žalovaného (rozsudek ze dne 31. 10. 2023, čj. 29 Af 47/2021-35). Kasační stížnost byla opět zamítnuta (rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2024, čj. 3 As 296/2023-60).

[3] Žalovaný ještě před vyhlášením posledně uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu (čj. 3 As 296/2023-60) vydal nové rozhodnutí, v němž opět neshledal postup zadavatele ohledně zrušení původního zadávacího řízení nezákonným. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně znovu žalobu, o níž dosud krajský soud nerozhodl (řízení sp. zn. 29 Af 17/2024).

[4] Žalobkyně se v roce 2018 účastnila nového zadávacího řízení na obdobnou zakázku, zahájeného stejným zadavatelem. Ačkoli uspěla, zadavatel zadávací řízení znovu zrušil. Z vyjádření stran a obsahu listin není zřejmé, zda se žalobkyně i v tomto případě bránila u správních soudů.

I. B. Nové zadávací řízení na veřejnou zakázku

[5] Dne 7. 11. 2024 zahájil zadavatel zadávací řízení na novou veřejnou zakázku v podstatě se stejným, popřípadě velice obdobným předmětem plnění, jako měla veřejná zakázka z roku 2014. Tohoto nově vypsaného zadávacího řízení se žalobkyně neúčastnila. Podána byla jediná nabídka společnosti „společnosti Telematika pro Ostravu 2024“ (vybraný dodavatel).

[6] Žalobkyně dne 19. 3. 2025 podala námitky proti opomenutí zadavatele, které mělo spočívat v tom, že nezrušil toto nově zahájené zadávací řízení, přestože obdržel pouze jedinou nabídku. Upozornila, že v případě předchozích veřejných zakázek z roku 2014 a 2018 zadavatel zrušil zadávací řízení právě z tohoto důvodu (vybraným dodavatelem v těchto řízeních byla žalobkyně). Zadavatel tak podle žalobkyně postupoval nekonzistentně a diskriminačně. Tyto námitky nicméně zadavatel dne 3. 4. 2025 odmítl, a to zejména proto, že nebyly podány oprávněnou osobou, jelikož žalobkyně nebyla účastníkem zadávacího řízení na novou veřejnou zakázku z roku 2024.

[7] Dne 14. 4. 2025 žalobkyně podala návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Žalovaný nicméně dne 15. 5. 2025 toto řízení zastavil, jelikož žalobkyně nesložila kauci.

I. C. Řízení o návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy

[8] Dne 10. 4. 2025 uzavřel zadavatel s vybraným dodavatelem smlouvu na veřejnou zakázku: „Zvýšení propustnosti křižovatek v Ostravě – rozšíření telematických systémů“, zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 7. 11. 2024 a uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek dne 11. 11. 2024 pod ev. č. Z2024-056131 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 11. 11. 2024 pod ev. č. 684595-2024.

pokračování

[9] Nyní projednávaná věc se týká návrhu žalobkyně na uložení zákazu plnění smlouvy podle § 254 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, který žalobkyně podala žalovanému dne 6. 6. 2025. Podle jejího názoru totiž zadavatel s vybraným dodavatelem uzavřel v předchozím bodě vymezenou smlouvu přes zákaz stanovený zákonem o zadávání veřejných zakázek. Měla konkrétně za to, že její námitky ze dne 19. 3. 2025 spustily blokační lhůtu ve smyslu § 246 odst. 1 písm. b) a c) zákona o zadávání veřejných zakázek. Zadavatel proto podle žalobkyně nemohl uzavřít smlouvu až do uplynutí lhůty pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, k čemuž došlo dne 14. 4. 2025 (návrh na přezkoumání úkonů zadavatele žalobkyně skutečně podala, řízení však žalovaný následně zastavil z důvodu nesložení kaucí, viz bod [7] výše).

[10] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2025, čj. ÚOHS – 28840/2025/500, návrh žalobkyně na uložení zákazu plnění smlouvy zamítl. Dospěl k závěru, že zadavatel neuzavřel s vybraným dodavatelem smlouvu na veřejnou zakázku během blokační lhůty. Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí následně zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 10. 2025, čj. ÚOHS - 38764/2025/162, jímž současně prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. D. Předcházející řízení před krajským soudem

[11] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 10. 2025 podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Současně navrhla, aby krajský soud nařídil předběžné opatření, jímž by zakázal zadavateli plnění smlouvy ze dne 10. 4. 2025 uzavřené s vybraným dodavatelem „Společnost Telematika pro Ostravu 2024“, a to nejdéle do skončení řízení o žalobě.

[12] Krajský soud usnesením ze dne 11. 11. 2025, čj. 29 Af 42/2025-34, návrh zamítl. Tak rozhodl především z důvodu, že žalobkyně nebyla účastníkem zadávacího řízení. Žalobkyně podala proti uvedenému usnesení kasační stížnost, tu však následně vzala zpět. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 9. 12. 2025, čj. 5 As 255/2025-33, řízení o kasační stížnosti zastavil.

[13] Dne 16. 1. 2026 podala žalobkyně u krajského soudu v pořadí druhý návrh na nařízení předběžného opatření, a to v následujícím znění: „Vybranému dodavateli, „Společnosti Telematika pro Ostravu 2024“ se zakazuje při plnění „Smlouvy o zvýšení propustnosti křižovatek – rozšíření telematických systémů a o poskytování služeb uzavřené dne 10. 4. 2025 se zadavatelem, statutárním městem Ostrava, provádět jakékoli úkony, které by mohly vést k nevratným zásahům do stávajících zařízení a majetku zadavatele, zejména odpojování, demontáž nebo jiné odstranění jakéhokoli stávajícího světelně signalizačního zařízení, včetně jeho řadičů a související infrastruktury a jakékoli s tím související stavební práce“. Rozhodnutí krajského soudu o tomto (v pořadí druhém) návrhu je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

I. E. Napadené usnesení o předběžném opatření

[14] Krajský soud výrokem I. usnesení ze dne 4. 2. 2026 (označeným v záhlaví) návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření znovu zamítl. Výrokem II. poté krajský soud

uložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za rozhodnutí o tomto návrhu.

[15] V prvé řadě krajský soud uvedl, že setrvává na svém závěru vyjádřeném již v usnesení čj. 29 Af 42/2024-34, jímž rozhodl o prvním návrhu na nařízení předběžného opatření, konkrétně že žalobkyni nehrozí v probíhajícím řízení vážná újma, protože nebyla účastníkem zadávacího řízení (jelikož nepodala nabídku). Shodně jako v usnesení čj. 29 Af 42/2024-34 poukázal v tomto směru také na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 2. 2023 ve věci C-53/22, EU:C:2023:88., podle kterého není též vyloučený dodavatel (po právní moci rozhodnutí o vyloučení) osobou, která by měla nebo mohla mít zájem na získání veřejné zakázky a které hrozí újma. Podle krajského soudu platí totéž i pro dodavatele, který se do zadávacího řízení vůbec nepřihlásil (a nebyl tak účastníkem).

[16] Za druhé, krajský soud uvedl, že ani skutečnosti, které žalobkyně označila za nové důvody, nemohou obstát a odůvodnit nařízení předběžného opatření. Tvrzení ohledně rozpočtu zadavatele a z toho vyvozující nedostatek finančních prostředků pro případnou náhradu škody a vrácení bezdůvodného obohacení není argumentem, pro který by bylo nutno přijímat předběžné opatření. I pokud by nakonec k takovým krokům došlo, jsou zde podle krajského soudu jistě možnosti, jak nastalou situaci řešit, například úvěr. Rovněž nepřipravenost zadavatele k případnému navrácení v původní stav není argumentem pro předběžné opatření. Pokud by k takové situaci došlo, bylo by ji podle krajského soudu nutné řešit operativně s ohledem na stádium plnění smlouvy.

[17] Za třetí, krajský soud předběžně posoudil důvodnost a závažnost žalobních bodů a průběh předchozího řízení. Neshledal žádné vady, které by mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí. Ani žalobní body uplatněné žalobkyní neshledal předběžně jako důvodné. Žalovaný při posuzování otázky aktivace blokační lhůty podle § 246 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek případně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2019, čj. 62 Af 69/2017-193. Ačkoli se tento rozsudek týkal vertikální spolupráce podle § 11 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, dopadají jeho závěry i na projednávanou věc. Rozsudek vycházel totiž z toho, že postup při uzavírání těchto smluv nelze napadnout námitkami podle § 241 zákona o zadávání veřejných zakázek, a proto nedojde k aktivaci blokační lhůty podle § 241 odst. 3 téhož zákona, neboť žalobce v dané věci nebyl účastníkem zadávacího řízení. Podle předběžného názoru soudu tudíž ani v jím projednávané věci blokační lhůta podle § 246 odst. 1 písm. b) aktivována nebyla.

II. Řízení před Nejvyšším správním soudem

II. A. Důvody kasační stížnosti

[18] V prvé řadě stěžovatelka zpochybňuje závěr krajského soudu o *absenci brozící újmy*. Poukázala na to, že v rozsudku ve věci C-53/22 Soudní dvůr uvedl, že prokázání právního zájmu osoby, která nepodala nabídku, bude obtížné, nikoliv však nemožné. Soudní dvůr tedy nevyloučil, že ve specifických případech může rovněž vyloučený dodavatel (resp. neúčastník) prokázat právní zájem. Krajský soud podle ní pochybil, když toto obecné pravidlo aplikoval mechanicky na specifickou situaci stěžovatelky, aniž by zohlednil specifické okolnosti věci.

pokračování

[19] Stěžovatelka v tomto směru vysvětlila, že její právní zájem tkví v tom, že byla úspěšná v zadávacím řízení na původní veřejnou zakázku a protiprávně jí nebylo umožněno ji realizovat, což vyplývá z obou zrušujících rozsudků krajského soudu. Stěžovatelka přitom předpokládá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného i v pomyslném třetím kole (vedené pod sp. zn. 29 Af 17/2024). Pokud by se zadavateli nyní podařilo dokončit předmět plnění podle aktuálně uzavřené smlouvy, pak by odpadl důvod původního zadávacího řízení z roku 2014 a zadavatel by si tím účelově vytvořil nový zákonný důvod pro jeho opětovné zrušení. Tím by byla definitivně zmařena podnikatelská příležitost stěžovatelky realizovat předmět plnění zadávacího řízení z roku 2014.

[20] Za druhé, stěžovatelka brojí proti *předběžnému posouzení žaloby* ze strany krajského soudu. Takové předběžné posouzení považuje v první řadě za nesmyslné a protiústavní. Vyslovení předběžného názoru soudu v režimu § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek podle jejího názoru narušuje právní jistotu neúspěšného účastníka správního řízení, který je nucen vyvracet „předběžný“ názor soudu, avšak v situaci, kdy nezná jeho plnohodnotnou argumentaci. Podle názoru stěžovatelky jí z toho důvodu není umožněna plnohodnotná procesní obrana. Právní úpravu § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek proto považuje za protiústavní.

[21] Ve vztahu k věcným důvodům předběžného posouzení důvodnosti žaloby stěžovatelka upozornila, že krajský soud nesprávně dovozuje analogii dvou odlišných institutů – i.) námitek proti postupu, který vůbec není zadáním veřejné zakázky, a ii.) námitek podaných v zadávacím řízení, které podala neoprávněná osoba. Upozorňuje na odlišnosti obou institutů, z nichž dovozuje, že analogii nelze použít. Krajský soud navíc nesprávně interpretuje závěry uvedené v rozsudku čj. 62 Af 69/2017-193. Ten se nevyjadřoval k situaci, kdy námitky podává neoprávněná osoba, ale k situaci, kdy námitky míří proti postupu, který není veřejnou zakázkou.

[22] Podstatou její argumentace je, že i námitky osoby neoprávněné jsou námitkami, a to až do okamžiku, než uplyne lhůta pro podání návrhu na přezkum rozhodnutí zadavatele o jejich odmítnutí dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Až do tohoto okamžiku tedy s nimi musí být spojeny veškeré účinky námitek, včetně aktivace blokační lhůty. Fakt, že se § 246 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek vztahuje na všechny námitky, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2025, čj. 6 As 87/2024-87. Navíc i zákonodárce přistupuje k vadě spočívající v opožděnosti námitek a k nedostatku aktivní legitimace odlišně, což indikuje jeho záměr formulovat pro ně odlišný právní režim, pokud jde o aktivaci blokační lhůty. Posouzení aktivní legitimace totiž ponechal na žalovaném, nikoli na zadavateli. To považuje stěžovatelka rovněž za logické, neboť posoudit včasnost námitek je relativně snadné, zatímco otázka aktivní legitimace je složitější a nemusí být v okamžiku podání námitek zřejmá. Do té doby proto musí mít námitky veškeré právní účinky jako jakékoli jiné námitky, zejména tedy aktivaci blokační lhůty. Závěr krajského soudu podle stěžovatelky pro vyloučeného či jinak opomenutého zadavatele znamená, že smlouva bude uzavřena ještě před pravomocným přezkumem ze strany žalovaného. To nepovažuje za praktické; naopak upozorňuje na možný rozpor s právem EU, kdy bez zajištění férovosti přezkumu Česká republika nesplní základní předpoklad pro čerpání evropských fondů.

[23] Konečně stěžovatelka zpochybňuje závěr krajského soudu, týkající se stěžovatelkou tvrzených finančních nákladů nutných pro navrácení původního stavu. Namítá, že odůvodnění krajského soudu (podle kterého by věc šlo řešit úvěrem, resp. operativně) se míjí s podstatou její argumentace. Upozorňuje, že smyslem nařízení předběžného opatření je právě předejít takovému stavu (a tudíž nutnosti vynakládat zvýšené náklady). Důvod pro předběžné opatření tak je dán.

II. B. Vyjádření žalovaného

[24] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Především zdůraznil, že bylo čistě na stěžovateli, zda do zadávacího řízení podá nabídku, či nikoli. Je tedy důsledkem jejího rozhodnutí nepodat nabídku, že stěžovatelka postrádá aktivní legitimaci ke zpochybnění smlouvy v tomto řízení uzavřené. Stěžovatelka tak nemá žádný právní zájem na přezkoumání postupu zadavatele, protože se příležitosti získat veřejnou zakázku dobrovolně zřekla.

[25] Úpravu § 272b zákona o veřejných zakázkách žalovaný nepovažuje za protiústavní; podle jeho názoru postačí, že stěžovatelka bude reagovat na závěry předběžného posouzení uvedené v napadeném usnesení. V rovině věcné má poté žalovaný za to, že námitky podané osobou neoprávněnou nemohou spouštět blokační lhůtu, jelikož takový stav by byl v rozporu s účelem § 246 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tím je totiž zajistit možnost přezkumu postupu zadavatele na základě podaných námitek. Pokud námitky nemohou být podány, protože k tomu podatel není oprávněn, nemůže proběhnout ani přezkum úkonů zadavatele u žalovaného. Stěžovatelka navíc vytrhává bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 87/2024-87 z kontextu věci; v dané věci bylo totiž sporné, zda spouští blokaci námitky proti všem úkonům zadavatele, anebo zda existují i úkony, kde nemá zákaz uzavření smlouvy žádný význam. Navíc § 241 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek stanovuje jednoznačné kritérium aktivní legitimace, a proto nelze souhlasit se stěžovatelkou, že posouzení této otázky může být složité. Platí, že proti zadávacím podmínkám, volbě druhu zadávacího řízení, režimu veřejné zakázky a postupu mimo zadávací řízení může brojit v zásadě každý potenciální dodavatel (§ 241 odst. 1 věta první zákona o zadávání veřejných zakázek); naproti tomu proti ostatním úkonům může brojit pouze účastník zadávacího řízení. V nynějším tak bylo nutné, aby stěžovatelka byla účastníkem zadávacího řízení. To však nebyla, jelikož nepodala nabídku. Kasační argumentace stěžovatelky se tak podle žalovaného snaží jen sofistikovaně zakrýt tuto prostou skutkovou situaci.

[26] Konečně k argumentaci stěžovatelky ohledně finančních nákladů spojených s potenciální nutností navrácení v předešlý stav žalovaný uvádí, že tvrzení stěžovatelky jsou pouze obecná a bez důkazních návrhů. Podle jeho názoru tudíž stěžovatelka neunesla břemeno důkazní.

II. C. Rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření a navazující podání stěžovatelky

[27] Společně s kasační stížností stěžovatelka podala návrh na nařízení téhož předběžného opatření Nejvyšším správním soudem. Tento návrh nicméně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 3. 2026, čj. 22 As 31/2026-44, odmítl. Dospěl k závěru, že po dobu řízení o žalobě před krajským soudem není sám příslušný rozhodnout o předběžném

pokračování

opatření. O totožném návrhu stěžovatelky přitom již krajský soud rozhodl právě kasační stížností napadeným usnesením.

[28] Dne 13. 3. 2026 obdržel Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o urychlené vydání rozhodnutí. V ní upozornila, že je jí efektivně upřen přístup k předběžnému opatření, čímž jí není poskytnuta právní ochrana ze strany soudu. Podle stěžovatelky je namístě, aby s ohledem na nález Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 736/17, Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření. Zopakovala též klíčové argumenty kasační stížnosti a opětovně zdůraznila specifičnost své situace, která je zapříčiněna stále probíhajícím řízením před správními soudy ohledně zrušení zadávacího řízení z roku 2014, ve kterém uspěla.

II. D. K možným osobám zúčastněným na řízení

[29] Již krajský soud oslovil zadavatele (Statutární město Ostrava) a společnosti VARS Brno, a. s., Yunex, s. r.o. a CEOSS Zlín, a. s. (společníci vybraného dodavatele „Společnosti Telematika pro Ostravu 2024“) jako možné osoby zúčastněné na řízení. Nikdo z nich se však do řízení o žalobě před krajským soudem nepřihlásil. Proto s těmito subjekty nejednal ani Nejvyšší správní soud.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud na úvod uvádí, že podle § 272b odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek lze proti usnesení krajského soudu o předběžném opatření podat kasační stížnost.

[31] Předpoklady pro nařízení předběžného opatření jsou stanoveny obecně v § 38 odst. 1 soudního řádu správního. Zvláštní úpravu pro předběžná opatření správních soudů ve věcech veřejných zakázek poté obsahuje § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek.

[32] Podle § 38 odst. 1 soudního řádu správního *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[33] Podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek platí, že *při rozhodování o předběžném opatření soud bere v úvahu pravděpodobné důsledky předběžného opatření pro veřejný zájem i všechny další zájmy, které jím mohou být poškozeny. Soud předběžné opatření nařídí pouze tehdy, pokud veřejný zájem na plnění veřejné zakázky nepřevažuje nad zájmem účastníka řízení na zabránění takovému plnění; při posuzování těchto zájmů je mimo jiné povinen předběžně posoudit závažnost a důvodnost žalobních bodů, a to včetně toho, zda v předchozím řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže shledává takové vady, které mohly ovlivnit výsledek rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.*

[34] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře podrobně popsal východiska posuzování návrhu na vydání předběžného opatření podle § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek (např. usnesení NSS ze dne 7. 8. 2024, čj. 8 As 33/2024-76, body 37 až 73, anebo ze dne 4. 6. 2025, čj. 10 As 95/2025-325, body 59 až 70). Především zdůraznil, že i ve vztahu k předběžnému opatření v oblasti veřejných zakázek je třeba trvat na splnění podmínky hrozby vážné újmy. Navrhovatel tak musí újmu alespoň rámcově tvrdit a osvědčit (učinit pravděpodobnými svá tvrzení).

[35] Osvědčená hrozba vážné újmy je přitom nezbytnou vstupní podmínkou pro rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření. Následně se stává jedním z kritérií, které je podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek správní soud povinen zohlednit (výslovně usnesení NSS, čj. 10 As 95/2025-325, bod 64).

[36] Konkrétně musí správní soud rozhodující o předběžném opatření ve věci veřejných zakázek v druhém kroku svého posouzení vzít v úvahu 1) pravděpodobné důsledky předběžného opatření pro veřejný zájem i další zájmy, které jím mohou být poškozeny; 2) zda veřejný zájem na plnění veřejné zakázky převažuje či nepřevažuje nad zájmem účastníka řízení na zabránění takovému plnění; 3) předběžné posouzení závažnosti a důvodnosti žalobních bodů; a 4) takové vady v předchozím řízení u úřadu, které mohly ovlivnit výsledek jeho rozhodnutí (tamtéž, bod 65).

III. A. Postup při hodnocení podmínek pro předběžné opatření

[37] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve upozornit na nevhodný postup krajského soudu při rozhodování o návrhu na předběžné opatření v projednávané věci. Krajský soud totiž dospěl nejprve k závěru, že nelze ve vztahu k jím vedenému řízení dospět k vážné hrozící újmě stěžovatelky (body 22, 23 a 25 napadeného usnesení). Přesto se však následně zabýval i naplněním jedné z podmínek pro nařízení předběžného opatření podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Za tím účelem předběžně hodnotil důvodnost a závažnost žalobních bodů. Dospěl přitom k předběžnému závěru o nedůvodnosti žaloby (bod 26 napadeného usnesení).

[38] S ohledem na výše uvedené shrnutí obecných východisek rozhodování o předběžném opatření ve věci veřejných zakázek je nicméně zřejmé, že hodnocení hledisek podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek je namístě jen tehdy, pokud navrhovatel osvědčí hrozbu vážné újmy. Jestliže jde o podmínku vstupní, je nutné posoudit ji nejdříve. Není-li hrozba vážné újmy osvědčena, je třeba návrh bez dalšího zamítnout. Není již namístě přistoupit k hodnocení dalších předpokladů podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť chybí relevantní zájem, jehož intenzitu by bylo třeba poměřovat s ostatními zájmy.

[39] V situaci, kdy není osvědčena hrozba vážné újmy, by se tak správní soud měl zdržet především úvah týkajících se předběžného posouzení důvodnosti návrhu. Pokud takové posouzení učiní, nepůjde sice o vadu s vlivem na zákonnost (důvody pro nařízení předběžného opatření totiž nadále nejsou dány), postupuje však nevhodně. Soud totiž takovým předběžným posouzením řeší otázku, jejíž zodpovězení není pro jeho rozhodnutí v dané procesní situaci nezbytné. Své závěry, významné pro věc samou, vyslovuje jen nad rámec nosného důvodu, že navrhovatel neosvědčil vážnou hrozící újmu (tj. podmínku podle

pokračování

§ 38 soudního řádu správního). Tím do určité míry nevhodně předjímá své budoucí věcné posouzení důvodnosti žaloby, a to v okamžiku, kdy neproběhlo ve věci jednání a strany neměly možnost se k žalobě vyjádřit.

[40] Nejvyšší správní soud proto k podané kasační stížnosti přezkoumal nejen klíčový závěr krajského soudu o absenci újmy hrozící stěžovateli, ale též jeho úvahy týkající se předběžného posouzení důvodnosti žaloby. Tuto otázku totiž do projednávané věci vnesl krajský soud, ačkoli tak s ohledem na jím dovozený závěr o absenci hrozící újmy činit nemusel a ani neměl.

III. B. Hrozba vážné újmy

[41] Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelce nehrozí v probíhajícím řízení vážná újma, jelikož nebyla účastníkem zadávacího řízení (nepodala nabídku). V tomto směru odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 2. 2023, C-53/22. S ohledem na tyto závěry následně nepřisvědčil ani důvodům, které stěžovatelka nově uplatnila ve svém druhém návrhu na nařízení předběžného opatření (rozpočet zadavatele a jeho nepřipravenost obnovit v budoucnu původní stav, což stěžovatelce znemožňuje realizovat zakázku z roku 2014).

[42] Krajský soud tedy vyšel z kategorického východiska, podle něhož nelze dospět k závěru o vážné újmě stěžovatelky již z důvodu, že nebyla účastníkem zadávacího řízení z roku 2024. Takto obecný závěr nicméně neobstojí. Ačkoli v řadě případů může být neúčast osoby v zadávacím řízení klíčová pro posouzení jejího právního zájmu na získání zakázky, resp. hrozby vážné újmy v této souvislosti vzniklé, není vyloučeno, aby vážnou újmu osvědčil také neúčastník zadávacího řízení.

[43] Stěžovatelce je nutné přisvědčit, že krajský soud ve svém usnesení nesprávně interpretuje závěry rozsudku Soudního dvora ve věci C-53/22. Soudní dvůr sice vyšel z obecného východiska, podle něhož „*účast v zadávacím řízení v zásadě může být s ohledem na čl. 1 odst. 3 směrnice 89/665 oprávněnou podmínkou, jejíž splnění se vyžaduje k tomu, aby bylo prokázáno, že dotčená osoba odůvodnila zájem na získání dotčené zakázky nebo že jí hrozí vznik škody kvůli údajné protiprávnosti rozhodnutí o zadání uvedené zakázky*“ (bod 31). Kategorický závěr, který zdůrazňuje krajský soud, však nevyslovil. Právní zájem, resp. hrozba újmy v případě neúčastníka zadávacího řízení je podle Soudního dvora pouze „*obtížně prokazatelná*“ (tamtéž). Přesto sám Soudní dvůr poukázal na situace, kdy takový právní zájem, resp. hrozbu vážné újmy v případě neúčastníků zadávacího řízení sám shledal. Šlo konkrétně o případy, kdy v zadávací dokumentaci či v dalších dokumentech týkajících se zadávacího řízení byla obsažena specifikace, kterou neúčastník zadávacího řízení nemohl objektivně dodržet (bod 32; rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 11. 2018, C-328/17, EU:C:2018:958, bod 47 a tam citovaná judikatura).

[44] Rovněž podle názoru Nejvyššího správního soudu si lze představit situace, v níž bude osobě hrozit vážná újma v souvislosti s plněním smlouvy vzešlé ze zadávacího řízení, přestože se přímo tohoto zadávacího řízení neúčastnila. Ačkoli půjde o případy spíše výjimečné, hrozbu újmy nelze kategoricky vyloučit již s poukazem na to, že taková osoba nebyla účastníkem zadávacího řízení. Nutné je hodnotit vždy okolnosti a specifika dané věci. Současně však platí, že to je navrhovatel, který je povinen újmu alespoň rámcově tvrdit

a osvědčit, resp. učinit pravděpodobnými svá tvrzení (usnesení NSS 10 As 95/2025-325, bod 63). Právě o takovou specifickou situaci se jedná i v nyní projednávané věci.

[45] Řízení před krajským soudem se totiž týká zakázky se stejným, popřípadě velice obdobným předmětem plnění, jako měla veřejná zakázka z roku 2014, konkrétně rozšíření telematických systémů na křižovatkách. Stěžovatelka se přitom zadávacího řízení z roku 2014 účastnila a uspěla v něm jako jediný dodavatel. Zadávací řízení sice zadavatel zrušil, zákonnost jeho postupu je nicméně stále (již po několikáté) předmětem přezkumu ze strany správních soudů. A to poté, co správní soudy žalobám stěžovatelky opakovaně vyhověly (v současné době je řízení vedeno před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 29 Af 17/2024). Stěžovatelka tak má právní zájem na realizaci materiálně obdobné zakázky a poskytnutí plnění, jehož se týkají obě zadávací řízení (jak z roku 2014, tak 2024).

[46] Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak plnění ze smlouvy vzešlé ze zadávacího řízení z roku 2024 může pro stěžovatelku znamenat hrozbu vážné újmy, neboť jí znemožní, resp. významně ztíží možnost realizovat zakázku z roku 2014 (za předpokladu, že v řízení před krajským soudem opět uspěje a zadavatel s ní uzavře smlouvu). Pokud by totiž dodavatel vybraný v zadávacím řízení z roku 2024 poskytl plnění podle smlouvy, lze si jen obtížně představit, že by jej mohla v budoucnu poskytnout i stěžovatelka. Takový důsledek by pro stěžovatelku byl prakticky nevratný a nebylo by možné jej přiměřeně napravit ani případnou náhradou škody. Ostatně, smyslem předběžného opatření je právě takovým důsledkům vážné újmy zabránit.

[47] Jako pochopitelný se jeví i záměr stěžovatelky hájit svůj zájem na realizaci zakázky z roku 2014 též prostřednictvím návrhu na předběžné opatření v nyní vedeném řízení před krajským soudem, ačkoli se týká zadávacího řízení z roku 2024. Přestože stěžovatelka nebyla účastníkem tohoto zadávacího řízení, z něhož smlouva vzešla, mohla podat návrh na uložení zákazu plnění smlouvy, pokud se domnívala, že byla uzavřena v rozporu se zákazem uzavření smlouvy [§ 254 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 250 odst. 2 *in fine* zákona o zadávání veřejných zakázek].

[48] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že závěr krajského soudu o absenci hrozby vážné újmy na straně stěžovatelky neobstojí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu naopak stěžovatelka poukazem na svoji specifickou situaci hrozbu vážné újmy osvědčila.

[49] Za této situace je již nadbytečné přezkoumávat závěr krajského soudu, který jako nedostatečné shledal i další související důvody, kterými stěžovatelka hrozbu své vážné újmy osvědčovala ve svém druhém návrhu (rozpočet zadavatele a jeho nepřipravenost obnovit v budoucnu původní stav). Jedná se totiž o dílčí aspekty stále stejné hrozící újmy, která spočívá v riziku, že stěžovatelce bude v důsledku plnění smlouvy uzavřené v roce 2025 znemožněno realizovat zakázku z roku 2014. Krajskému soudu proto přísluší, aby v dalším řízení zvážil, zda tyto okolnosti zvyšují její závažnost. To totiž může být významné s ohledem na následující poměrování v kolizi stojících zájmů.

III. C. Předpoklady podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek

pokračování

[50] Jelikož neobstál klíčový závěr o absenci hrozící újmy stěžovatelky (body 22 a 23 napadeného usnesení), bude na místě, aby krajský soud vyhodnotil naplnění předpokladů pro předběžné opatření podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[51] V tomto směru Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ačkoli krajský soud nad rámec svého závěru o absenci vážné újmy již hodnotil předběžné posouzení žalobních bodů (bod 26 napadeného usnesení), ostatní zákonná hlediska v úvahu výslovně nevzal. To navzdory tomu, že přehodnotil svůj závěr z předchozího usnesení 29 Af 42/2024-34, jímž rozhodl o prvním návrhu na nařízení předběžného opatření, a to tak, že je nutné poměřovat zájmy účastníků příslušného správního řízení, a nikoli řízení zadávacího (bod 24 napadeného usnesení). Zájmy ostatních účastníků, především zadavatele a vybraného dodavatele, stejně jako veřejný zájem, ale krajský nezohlednil. Za této situace tak nemůže obstát ani navazující závěr uvedený v bodě 27 napadeného usnesení, tj. že krajský soud neshledal, že by zájem žalobkyně převažoval nad ostatními zájmy.

III. D. K Předběžnému posouzení důvodnosti žalobních bodů

[52] S ohledem na ekonomii řízení Nejvyšší správní soud vypořádal kasační námitky, které míří proti předběžnému posouzení důvodnosti žalobních bodů (srov. bod [40] tohoto rozsudku). Krajský soud totiž v dalším řízení bude muset vážit všechna kritéria podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Jelikož předběžné posouzení důvodnosti žalobních bodů, jako jedno z těchto kritérií, již krajský soud učinil, je možné jeho závěry nyní přezkoumat.

[53] Na úvod Nejvyšší správní soud uvádí, že nepovažuje požadavek na předběžné posouzení důvodnosti žalobních bodů podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek za protiústavní, jak stěžovatelka namítá. Nejde totiž o rozhodnutí věci samé, nýbrž o hodnocení pravděpodobné důvodnosti žalobních bodů pro účely následného vyvažování v kolizi stojících zájmů (na plnění veřejné zakázky a na efektivní soudní ochranu práv účastníků řízení). Takové posouzení proto neznamena, že ve věci samé nemůže krajský soud rozhodnout jinak. Účastníku řízení tak není ani znemožněna jeho procesní obrana. Na předběžné posouzení krajského soudu může účastník řízení reagovat adresnou polemikou jak v řízení před krajským soudem, tak i podáním kasační stížnosti proti usnesení o předběžném opatření. Přitom postačí, že adresně zpochybní konkrétní důvody, které krajský soud uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud totiž Nejvyšší správní soud přezkoumává předběžný názor krajského soudu, je rovněž názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze své podstaty jen předběžný.

[54] V rovině věcné je poté sporné, zda obстоjí předběžný závěr krajského soudu, podle něhož v případě námitek podaných neúčastníkem řízení nedochází k aktivaci blokační lhůty podle § 246 zákona o zadávání veřejných zakázek (bod 26 napadeného usnesení krajského soudu).

[55] Podle Nejvyššího správního soudu je odpověď na tuto otázku kladná. Kasační námitky stěžovatelky se v tuto chvíli nejvíce jako způsobilé tento závěr krajského soudu zpochybnit.

[56] Podstatou kasační argumentace stěžovatelky je totiž snaha prosadit jazykový výklad § 246 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, který spojuje zákaz uzavření

smlouvy obecně se všemi námitkami, s výjimkou námitek opožděných. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že *zadavatel nesmí uzavřít smlouvu s dodavatelem do doby doručení rozhodnutí o námitkách stěžovateli, byly-li námitky podány včas*. To podle názoru stěžovatelky znamená, že blokační lhůtu ve smyslu citovaného ustanovení spouští také podání námitek osobou neoprávněnou.

[57] Ačkoli Nejvyšší správní soud připouští, že právě nastíněná interpretace je možná, je podle jeho předběžného názoru namíste upřednostnit spíše výklad teleologický. Ten vede naopak k závěru, že námitky podané osobou neoprávněnou běh blokační lhůty nespouští.

[58] Smyslem zákazu stanoveného v § 246 zákona o zadávání veřejných zakázek je totiž zajistit účinný přezkum zákonnosti úkonů zadavatele (např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2025, čj. 6 As 87/2024-87, bod 27). Tento institut tak sleduje ochranu osoby, která podala námitky, a to po dobu, než o nich rozhodne zadavatel (§ 246 odst. 1 písm. b)) a dokud je postup zadavatele následně přezkoumán ze strany žalovaného (§ 246 odst. 1 písm. c) a d)). Jak přitom přiléhavě upozorňuje žalovaný, pokud námitky určitá osoba podat nemůže, jelikož k tomu není oprávněna, nemůže proběhnout ani následný přezkum úkonů zadavatele ze strany žalovaného. Aktivace blokační lhůty na základě námitek osoby neoprávněné proto neodpovídá smyslu právní úpravy.

[59] Za významné Nejvyšší správní soud také považuje, že zákon jednoznačně vymezuje okruh osob, které jsou oprávněny podat námitky. Ustanovení § 241 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek totiž výslovně stanoví, že zatímco proti stanovení zadávacích podmínek, volbě druhu zadávacího řízení, režimu veřejné zakázky a postupu zadavatele směřujícího k zadání veřejné zakázky mimo zadávací řízení může podat námitky každý dodavatel, proti jiným úkonům či opomenutí zadavatele tak může učinit jen účastník zadávacího řízení. Stejně tak je jednoznačně stanoveno, že účastníkem zadávacího řízení se osoba stává již v okamžiku, kdy podá žádost o účast nebo nabídku (§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek].

[60] Stěžovatelce tudíž nelze přisvědčit, že otázka aktivní legitimace k podání námitek, resp. účastenství v zadávacím řízení, může být sporná a složitá, a tudíž je z toho důvodu nutné, aby se blokační lhůta uplatnila i ve vztahu k námitkám osob neoprávněných. Zadavatel nemůže dodavatele, který podá nabídku, nepovažovat za účastníka. Pokud určitá osoba podá nabídku, stává se tím účastníkem zadávacího řízení již ze zákona.

[61] Je odpovědností zadavatele, aby si správně posoudil aktivní legitimaci k podání námitek, a tudíž i navazující otázku, zda se aktivovala blokační lhůta podle § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud otázku aktivní legitimace zadavatel vyhodnotí nesprávně a poruší stanovený zákaz uzavření smlouvy, vystavuje se tomu, že v případě shledaného pochybení bude smlouva neplatná (§ 264 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek). Takový přístup na jednu stranu brání svévoli navrhovatele, který se nemůže vyhýbat aktivaci blokační lhůty tím, že by podané námitky účelově vyhodnotil jako podané osobou neoprávněnou; na straně druhé však není nedůvodně oddalován okamžik možného uzavření smlouvy v těch případech, kdy námitky podají pouze osoby, u kterých zadavatel správně vyhodnotí, že k tomu nejsou oprávněny.

[62] Nejvyšší správní soud tudíž s přihlédnutím k nyní uplatněným kasačním námitkám a vyjádření žalovaného nevidí důvod vykládat § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných

pokračování

zakázek tak, jak požaduje stěžovatelka. Tedy že blokační lhůtu aktivuje i podání námitek osobou neoprávněnou. Pokud by byl takový výklad přijat, zadavatel by byl omezen v uzavření smlouvy bez legitimního důvodu. Pro takové omezení nehovoří smysl a účel zákazu uzavření smlouvy.

[63] Na tomto závěru nic nemění ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, čj. 6 As 87/2024-87, kterého se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolává. V této věci byla řešena odlišná otázka, konkrétně zda aktivují blokační lhůtu námitky podané proti všem úkonům zadavatele, anebo zda existují též úkony, u kterých se zákaz uzavření smlouvy neuplatní. Nejvyšší správní soud tedy neřešil nyní spornou otázku, zda blokační lhůtu vyvolávají také námitky, které podala osoba neoprávněná. Citovaný rozsudek proto není pro tuto věc relevantní.

[64] Stejně tak Nejvyšší správní soud nespatřuje žádný rozpor právě nastíněného výkladu § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek s právem Evropské unie. Přezkum ze strany žalovaného, jehož férovost stěžovatelka v kasační stížnosti zdůrazňuje, jím není dotčen. Předpokladem přezkoumání úkonů zadavatele je totiž právě aktivní legitimace k podání námitek, kterou zákon stanovuje jednoznačně.

[65] Nejvyšší správní soud konečně nepovažoval za nutné zabývat se argumentací, podle které krajský soud nesprávně interpretoval závěry svého rozsudku čj. 62 Af 69/2017-193 a dovozoval z nich nesprávnou analogii. Judikatura krajských soudů není pro Nejvyšší správní soud závazná. Jelikož se Nejvyšší správní soud s ohledem na kasační námitky a vyjádření žalovaného zabýval přímo spornou otázkou aktivace blokační lhůty podle § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, není uvedený rozsudek krajského soudu (a v něm vyjádřené závěry) relevantní.

[66] V nyní projednávané věci je nesporné, že stěžovatelka podala námitky proti opomenutí zadavatele, které mělo spočívat v tom, že nezrušil zadávací řízení z roku 2024, přestože obdržel pouze jedinou nabídku. Nešlo tedy o námitky, které může v souladu s § 241 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek podat kdokoli; naopak, aktivně legitimovaným je pouze účastník zadávacího řízení. Stěžovatelka přitom nezpochybňuje zjištění žalovaného a krajského soudu, podle kterých účastníkem zadávacího řízení z roku 2024 nebyla. Stejně tak netvrdí, že byla k podání těchto námitek oprávněna z jiného důvodu. Setrvává pouze u systémové argumentace, podle které blokační lhůtu spouští rovněž podání námitek osobou neoprávněnou. Tomuto výkladu však Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů nepřisvědčil.

[67] Za této situace proto Nejvyšší správní soud souhlasí s předběžným posouzením žaloby, jak jej učinil krajský soud v napadeném usnesení, tedy že se žalobní body jeví spíše jako nedůvodné.

[68] Pro úplnost nicméně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že právě vyslovený závěr a související výklad § 246 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek učinil pouze v souvislosti s přezkumem předběžného posouzení důvodnosti žaloby pro účely rozhodnutí o předběžném opatření. Jedná se tak o závazný právní názor pouze pro potřeby rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření. Pokud krajský soud při rozhodování ve věci samé shledá jiné přesvědčivé důvody, může právě řešenou otázku posoudit odlišně. To stejné platí i pro

případné rozhodování Nejvyššího správního soudu ve věci samé, jestliže bude proti konečnému rozhodnutí krajského soudu podána kasační stížnost.

III. E. K dalšímu postupu krajského soudu ve věci

[69] Jak bylo již vysvětleno, předběžné posouzení důvodnosti žalobních bodů je pouze jedním z hledisek, které je při posuzování předpokladů podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek třeba vzít v úvahu. Správní soud přitom musí všechna v tomto ustanovení stanovená kritéria posuzovat ve vzájemné souvislosti, aby bylo dosaženo rozhodnutí, které vyváží zájem na plnění veřejné zakázky na jedné straně a na efektivní soudní ochranu práv účastníků řízení na straně druhé (k obecným východiskům usnesení NSS ze dne 7. 8. 2024, čj. 8 As 33/2024-76, body 37 až 73, anebo ze dne 4. 6. 2025, čj. 10 As 95/2025-325, body 59 až 70).

[70] Neplatí tedy, že pokud krajský soud dospěl k závěru, že žaloba se mu předběžně nejeví jako důvodná, nemusí se již dalšími kritérii podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek zabývat. Rovněž závěr ohledně pravděpodobné (ne)důvodnosti žaloby je nutné vztáhnout k ostatním zájmům a promítnout jej v rámci celkového poměrování zájmů. Jak plyne již z usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 33/2024-76: „*Pokud by byla žaloba pravděpodobně nedůvodná, pak postačí i nižší veřejný zájem na plnění zakázky, aby převážil nad zájmem účastníka na zabránění takovému plnění. V takovém případě by nebyl dán důvod pro nařízení předběžného opatření. Naopak je-li pravděpodobné, že žaloba může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pak soud na pomyslné váze přidá závaží k zájmu účastníka na zabránění plnění oproti veřejnému zájmu na plnění zakázky*“ (bod 54).

[71] V dalším řízení proto krajskému soudu přísluší, aby v souladu s výše citovanou judikaturou vyhodnotil předpoklady pro nařízení předběžného opatření podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, a to s přihlédnutím ke všem tam stanoveným hlediskům.

III. F. K požadavku stěžovatelky na přednostní projednání věci

[72] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že ve věci rozhodl bez zbytečného odkladu v souladu se závěry nálezů Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 736/17 (bod 9).

[73] K argumentaci stěžovatelky v jejím podání ze dne 13. 3. 2026 nicméně dodává, že požadavek rozhodnout bez zbytečného odkladu nelze chápat tak, jak činí stěžovatelka, tedy že o kasační stížnosti proti usnesení o předběžném opatření musí být rozhodnuto ve lhůtě, jaká platí pro rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření, tj. nejpozději do 30 dnů od podání. Předpokladem věcného projednání a rozhodnutí o kasační stížnosti je totiž řada podmínek (včetně bezvadného návrhu, zaplacení soudního poplatku, obstarání nezbytných podkladů a vyjádření), které se odlišují od předpokladů pro rozhodnutí o předběžném opatření.

[74] Rychlost postupu Nejvyššího správního soudu tak bude v každé jednotlivé věci záležet na tom, zda bude podána kasační stížnost obsahující veškeré náležitosti, kdy dojde ke splnění dalších podmínek řízení, obstarání nutných podkladů pro rozhodnutí a vyjádření a zda bude v řízení uplatněn rovněž jiný procesní návrh (např. osvobození od soudních

pokračování

poplatků, ustanovení zástupce, nebo návrh na přiznání odkladného účinku či nařízení předběžného opatření), o němž musí soud rozhodnout dřív, než přistoupí k rozhodnutí ve věci samé. Právě v tomto kontextu je nutné chápat požadavek, aby Nejvyšší správní soud rozhodl bez zbytečného odkladu.

IV. Závěr a náklady řízení

[75] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší právní soud shledal důvodnými kasační námitky nesprávného a nedostatečného posouzení naplnění podmínek pro nařízení předběžného opatření (§ 38 a § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek). Proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[76] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě. Řízení o kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (jímž je i rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření) je totiž vnořeno do řízení o žalobě (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS, bod 50).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu